

Ра інженерні кадри

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 1 (502)

П'ЯТНИЦЯ, 15 січня 1993 року.

Телефони редакції:
4-74-17, 22-68.

ЦІКАВА НОВИНКА

Масштаби індивідуального житлового будівництва в нашій державі викликали безліч проблем, що вимагають негайного вирішення. Найгостріші з них — це дефіцит будівельних матеріалів та їх висока вартість.

Свій внесок у вирішення цих питань успішно роблять викладачі факультету будівництва А. М. Власенко та В. В. Смоляк. Ними розроблена і успішно впроваджується в життя ефективна технологія виготовлення стінових дрібнорозмірних блоків.

Від традиційних шлакоблоків згадані вироби відрізняються високими естетичними якостями, індивідуальною пластикою. Викладені у стіну, вони створюють неповторний колорит, що перегукується з національними мотивами Поділля.

Плідна робота дозволила за короткий час сконструювати і виготовити мобільну установку для формування стінових блоків. Відрізок часу від ескіза архітектора до виготовлення експериментальної партії блоків — всього кілька днів.

Важливим в цій розробці є компактність установки, її універсальність і простота. Та й у економічному плані нова технологія вражає — один блок замінює 8 цеглин, а коштує значно дешевше.

В розробці та впровадженні цієї цікавої технології активну участь беруть студенти четвертого курсу будівельного факультету.

Про актуальність нової роботи свідчить значна

кількість пропозицій про співробітництво від різних структур Вінниці.

Маємо чудовий приклад, коли від ідеї до впровадження — один крок, де творча праця архітектора та інженера приносить вагомий результат.

На знімку: установка і готові стінові блоки.

Фото С. Лісового.

Наші будні

НА МЕТОДИЧНІЙ РАДІ

Відбулося чергове засідання Методичної ради інституту, на якому розглянуті питання про модель інженера, якість дипломного і курсового проектування (доповідачі: декан ФТМБ В. І. Савуляк, голова секції методичної ради, доцент С. О. Курков і голова секції методичної ради доцент І. Б. Матвеев).

З першого питання вирішено доопрацювати проект моделі інженера з урахуванням зауважень членів методичної ради і після обговорення на наступному засіданні рекомендувати її кафедрі.

Вирішено також до кінця січня 1993 року модернізувати Положення про дипломне проектування, завершити розробку критеріїв оцінки дипломних проектів та робіт на випускаючих кафедрах, розробити інститутське Положення про курсове проектування.

Розглянуто питання про зміни в навчальних планах на 1992/93 навчальний рік та рекомендації щодо затвердження на Ученій раді інституту програм дисциплін

бакалаврату із спеціальності теплоенергетика, кваліфікаційну характеристику бакалавра і програму держспиту із спеціальності 10.08.

ГОВОРІТЬ МЕНШЕ

Мається на увазі — по телефону. І не тому, що ворог підслуховує, а тому що — дорого. Якщо до нового року хвилина розмови по телефону, скажімо, з Москвою коштувала 2 карбованців, то з 1-го січня це задоволення вартує уже 60 карбованців. Вартість міжміських переговорів в межах України коштує сьогодні уже 18 карбованців, а якщо ви дзвоните в далеке зарубіжжя, то це аж 180 купонів за хвилину.

Більше того, якщо ви замовляєте розмову не через телефоністку, а користуєтесь послугами автоматичного зв'язку, то вартість переговорів зростає в півтора рази. Є і ще одне суттєве обмеження: на міжнародні переговори відводиться 15-тихвилинний ліміт. За кожне слово понад цю норму треба платити американськими доларами.

Отже, якщо ми будемо такими балакучими, як в 1992 році, то можемо про-

балакати весь інститутський бюджет.

В цьому зв'язку видано наказ підключити всі службові телефони, крім апаратів ректора, проректорів та головного бухгалтера до внутрішньої інститутської АТС і з метою суворої економії налагодити відповідний контроль.

З МОТИВІВ МИЛОСЕРДЯ І ВДЯЧНОСТІ

Ім'я Тамари Іванівни Коновалюк буде вписане в історію Вінницького політехнічного інституту. Це ім'я жінки, видатного майстра живопису Федора Зотиковича Коновалюка — вона подарувала інституту картину галерею, приблизна вартість якої складає 15 мільйонів карбованців. Продай закордонним покупцям, які роєм роються навколо неї, два десятки полотен — жила б у великому достатку.

Тим часом, стара самотня жінка перебивається мало не на воді й хлібі — у неї дуже крихітна пенсія. А здоров'я уже стареньке — 16 січня Тамарі Іванівні виповнюється 80.

Виходячи з мотивів милосердя і вдячності за її ви-

няткову безкорисливість, ректорат Вінницького політехнічного інституту прийняв рішення виплачувати дружині художника, поки житиме, допомогу в розмірі мінімальної заробітної плати. Це поки що 4600 карбованців щомісяця.

І. Б. МАТВЕЄВУ — 75

З цієї нагоди ректорат вручив Ігорю Борисовичу вітальний адрес. Відзначено значний вклад ювіляра в розвиток інституту. Зокрема, в створення цілої школи гідромеханіки, в поліпшення дипломного проектування.

Не обійшлося без жартів Мовляв, невтомний ветеран приписав собі, мабуть, з десяти років, бо зовсім не виглядає на 75.

— Бігайте стільки, як я, на стадіоні, і в лісі — будете виглядати не гірше, — парировував Ігор Борисович.

І справді. Зберегти молодість душі і завидну енергію І. Б. Матвееву допомагають регулярні заняття спортом, що наш брат, викладач і вчений, дуже часто ігнорує. На жаль! Саме цей рядок біографії ювіляра мав би служити насамперед кожному за взірцем для наслідування.

ПЕРЕД НОВОЮ „ПЕРЕЯСЛАВСЬКОЮ“ РАДОЮ

ПОЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ

Скільки не буваю біля пам'ятника Максиму Горькому в центральному парку Вінниці, завше думаю: «Як він тут з'явився? Якими резовами керувалась ідеологія розвиненого соціалізму, які мотиви бралися до уваги, де в історії знайшлася бодай мікроскопічна зачіпка, щоб збагатити культурний антураж подільського міста пам'ятником «великому пролетарському»?»

Якщо шукати хоча б якусь логіку, то тут, мабуть, винен Михайло Коцюбинський. Перебуваючи свого часу на Калрії, він удостоївся горьковського епітета «сонцелюб», який по тому був перетворений на банальну пропагандистську ганчірку, котрою намагалися всіляко глянцеувати справжнє ставлення Горького до українського народу та його культури. Адже навіть нашу мову «буревістник» вважав «нареченою» і не дозволив уже в тридцятих роках перекласти на українську роман «Мати».

Отже, на цьому місці повинен би стояти пам'ятник вінничанину Михайлу Коцюбинському, але нам подарували Горького. З паличкою в одній руці і книжечкою — в другій. Отже, треба думати — символічний сплав пошуку і знань.

Ставлячи, пам'ятник, дуже поспішали, і коли Максим устав на повен зріст, то з'ясувалось, що він не так узутий. На одній нозі у нього був нормальний чобіт, а на другій — мисливський, себто, з халавою до пахви. Щоб зумовити належну симетрію, прямо на постаменті мусили виправляти недоліки: довбали пам'ятник долотами і перетворювали те, що нижче коліна — на халаву, а те, що вище — на штанину.

Якби на нинішні часи, то це була б слушна нагода звільнити місце для якогось дорожнього нам пам'ятника, але позаяк Максим вистояв, то хай уже стоїть, хоч і не завадило б пересунути його кудись на задвірки у відповідності з заслугами перед нашою історією. Адже навіть «Літературна газета», яка впродовж кількох десятиліть несла на своєму титулі графічний профіль «великого пролетарського», попрахувала за розумніше припинити його згадки.

Тим часом у нас є і пам'ятник і назва парку. Є й кінотеатр з гордим іменем «Россия», котрий засвідчує непереможність курсу колоніального «послушання» перед метрополією, коли місцеві вожді, задля репутації лояльних слуг імперії, могли і рідну матір продати. Справді, назви центрального кінотеатру міста іменем України, уже був би привід для сумнівних двозначностей: «Кого це з

вінницьких ідеологів підточує хробак буржуазного націоналізму?»

Непереможна стійкість вчорашніх фетишів пояснюється сьогодні цілком зрозумілою колоніальною обачливістю: «Куди спішити? Політична погода може змінитись і той, хто голосував за паспорту з тризубом, ще гірко заплаче, ще відповідь за все».

Зрозуміти це, звичайно, можна — так нас виховали. Але чи можна виправдати?

Москва, однак, не боялась світової громадської думки: щойно Україна оголосила про свою незалежність, як в столичному майдану Тараса Шевченка зразу було відібрано ім'я. Годі імітувати хвалену дружбу народів! Годі вдавати повагу до України, якої нема і ніколи не було!

То, може, й нам помаленьку вибавуватись з хохляцьких одяг і вертати до елементарних першооснов національної гордості?

Йдеться, звичайно, не про те, щоб валити і руйнувати. Боронь боже! Цього досвіду вже забагато. Дбаючи про високу марку ідейної цноти, з корінням, найтоншими каплярами так за попадливо корчували минушину, що від нашої історії лишилися одні руїни та й сама історія перетворилась на легенду. А сюжети її вибудовувались і писались не в нас, а десь там, нагорі, під червонозоряну імперську диктовку.

То ж і продиктовано для прикладу, що Іван Мазепа — це виродок: українець завше був найвірнішим молодим братом росіянина, а підлий гетьман хотів відчакнути цю гілку чудового слов'янського дерева, щоб засохла і звелась ніччю.

Іскра і Кочубей — славіні витязі духу, патріоти України, що впали жертвами підступного інтриганства.

На Вінницькій землі в Борщагівці поблизу річки Рось 1908-го року споруджено пам'ятник цим «виглядам». Гроші на нього збирали по копійці зі всієї України, як вияв всенародної скорботи за безневинно убитими — нація віддавала найземніші поклони тим, хто не бажав бачити її вільною, харкав їй прямо в обличчя.

Ходять-бродять нині розмови, як бути з тим пам'ятником — стерти з лиця землі, чи залишити?

Звичайно ж, залишити — хай стоїть свідком нашої ганьби! Прше від цього не зробиться, а розуму і гордості навчити може, якщо вона ще залишилась, якщо не витруєна до решти.

...Перед різдом у нашій молодій державі сталася

(Закінчення на 2-й стор.)

ПЕРЕД НОВОЮ „ПЕРЕЯСЛАВСЬКОЮ” РАДОЮ

(Початок на 1 стор.)

примітна подія — Президент Кравчук скликав на консультативну зустріч керівників усіх політичних партій, рухів та громадських організацій, щоб порадитись, як бути: 22 січня в Мінську має відбутись рада, яка для України матиме значення нової Переяславської. Бувають же такі дивовижні збіги — знову січень, і знову Кравчуку, як у 1654-му Богданові Хмельницькому, треба вирішувати — вертатись під руку Москви й підписувати статут СНД, чи до кінця проїти шлях нелегких випробувань, шаленого політичного й економічного тиску, імперської зневаги й презирства, але залишитись вільними.

Серед двадцяти шести політиків, які виступили на зустрічі, два все-таки погодились іти в ярмо. — Ми не зуміли дати нове економічне дихання нашій Україні, — відверто сказав Л. Кравчук, — і, звичайно, навколо цього можна сплітати різні вінки. Але я ніколи не знаходив в історії, чи були ще колись сили, які закликали народ іти в рабство і проливати за це кров. Чи зараз у них немає гідності, розуміння, елементарного прагнення до свободи? Чи сподіваються отримати владу?

Я не соромлюсь сказати, що завжди буду боротись проти не тільки тієї імперії, яка була, проти будь-яких спроб повернутися до імперії. Боже, дай силу Кравчукові, терпіння і мужність нашому народові! Бо якими б рум'янами не здавались калачі на агітпунктах нової імперії — вони ніколи не будуть нашими. Нам від них, як і раніше, перепадатимуть тільки черстві шкуринки. Адже Україна котра займала в Союзі всього - навсього 2,8 процента території, за виробництвом м'яса, молока і масла на душу населення була на першому місці, а за споживанням — тільки на третьому - четвертому. Сьогодні нам трудно —

це факт. І незалежність тільки тоді матиме якусь вартість, якщо будемо жити краще інших народів колишнього Союзу. Але не все зразу робиться. Треба почекати. Якби наші трудючі полякові і його запитали: «Ковбаса чи воля?» — він би сказав однозначно: — Воля!»

Ці ж труднощі мають сьогодні естонці, але вони кажуть: «Перетримаємось на одній воді і хлібі, а до імперського раю» не заманите ніякими калачами».

Шлях до волі завше тяжкий. Її треба заробити великою працею. На допомогу рокфелерів і фолдів сподіватись не доводиться: ситий голодному — не товариш. Ситий не погодиться бути менш ситим, він дбає насамперед про свого стола, він керується логікою сили і черствого прагматизму.

В ті дні, коли Кравчук радився зі своїми соратниками, Джордж Буш підписував з Москвою документи про стратегічне ядерне роззброєння. Тільки з Москвою! Навіть не трьох ядерних держав, нашікованих стратегічними ракетами, як коробка сірників. Нашу самостійність зневажають, на чому ми не держави.

Логіка багатих і сильних завше була аморальною. Коли соціалістичній революції загрожувала смерть, Ленін не посоромився підписати Брестський мир, за яким Україну віддавали на поталу німцям — нами заткнулися, як шматком жирного сала. Так було і буде, якщо ми самі не розпоряджимося собою і своїми багатствами, якщо залишимося в «братерських» обіймах імперії.

Коли Богдан пив келиха на Переяславській раді, Іван Богун вигукнув: «Не пий, Богдане, то — трутизна!» Цей вигук виявився пророчим. Не забудьмо ж його! Адже Україна — це не тільки територія. Це ж — великий народ.

І. ВОЛОШЕНЮК.

ЧАСТИНА І.

Ще з весни доцент кафедри вищої математики Юрій Степанович Ільницький взявся за організацію поїздки по обміну досвідом в технічний коледж міста Пітерборо (Англія). Збирав зі студентів гроші, придбав навіть 6 тонн бензину, щоб вистачило на дорогу туди й назад.

З поїздкою явно не клеїлось. То виявилось, що наші автобуси на європейських дорогах можуть не «скласти екзамени» службі екологічного контролю, то з'явилися сумніви, чи безпечно їхати, маючи з собою 6 тонн вибухової рідини — в Європі ж стріляють.

Ільницький почав повертати гроші. Але раптом перед Новим роком він попросився на тиждень за рахунок майбутньої відпустки, висунувши при цьому непереконливі мотиви. Йому відмовили.

Тоді Юрій Степанович приніс документи про те, що в нього не ладиться з дружиною, яка живе в Росії, треба негайно летіти до Сибіру, «ремонтувати» сім'ю. Справа серйозна — відпустили на тиждень з

Англійський детектив

21 по 28 грудня.

ЧАСТИНА ІІ.

Збирався до Англії і студент V курсу групи ЗАТ-88 Андрій Бадяк. Правда, у них з Ільницьким стосунки зіпсувались на фінансовому ґрунті: з одних керівник групи брав менші суми, з інших — більші. Андрій не промовчав і Ільницький, звичайно, мав бажання, щоб той «відсіявся» сам собою. Уже й гроші йому повернув (правда, не всі). Йшлося до того, що група розпадається, ніякої поїздки не буде.

І ось раптом Бадяк дізнався, що Ільницький такий найняв автобуса в краєзнавчому музеї, узяв з собою всього-навсього дев'ятьох студентів і подався до берегів туманного Альбйону.

Позаяк віза в Андрія була на руках, то він, не довго думаючи, придбав

квитка і полетів навздогін. В Лондоні одразу звернувся до митної служби, розповів про свою притчину, люди там виявились співчутливими, подзвонили в Пітерборський коледж, розшукали Ільницького: «Заберіть свого студента — йому ж треба якось добиратися назад».

Доцент був категорично — невмолимо:

— Не візьму! Довелось б Бадякові всі новорічні святки вивчати англійський спосіб життя, аби не ті милосердні митники, які брали до себе навіть ночувати, а потім підключили міграційну службу, щоб допомогла швидко взяти квиток на зворотній рейс «Аерофлоту»: «Щасливої дороги, молодий чоловіче!».

Дорога була щасливою, але обійшлася нашому студенту в таку копійчку, що очі - рогом. Може са-

ме тому ми й знаємо всі ці подробиці. Звичайно, це дуже болить, що так потратився. Проте в нашому інституті не тільки серед студентів, а навіть серед професури мало знайдеться таких, хто зважиться б на політ до Лондона, не поміркувавши перед тим, скільки місяців або й років доведеться потіти, щоб розплатитись за таку Одісею. Втім, це тема окремої розмови.

ЧАСТИНА ІІІ.

Доцент Ільницький перебував в Англії з 17 по 31 грудня. Отже, «прихопив» ще тиждень на додачу до того, який випрохав для впорядкування сімейних негараздів. Цілком резонно, що його поведінка кваліфікується не як обмін досвідом з колегами в Пітерборо, а як елементарний обман, що зовсім не до лиця викладачеві з кандидатським званням. Тим паче, що кинув напризволяще роботу, яку за нього мусили виконувати колеги.

За грубе порушення трудової дисципліни доцент Ільницький звільнений з посади.

В. ІВЧЕНКО.

Олександр ЄНІСЕЄВ.

ЗА РОКОМ РІК.

За роком рік і вже його нема

Згорів, немов

ота серпнева зірка.

Та не згубила душ життя

і в майбуття не зачинила

підма

Ми знову всі

на новім рубежі:

Який цей рік,

яким він нині буде?

Чи зникнуть злої долі

виражі?

Чи усміхнеться нове

щастя людям?

Міркуємо, працюємо,

йдемо

до майбуття жаданого,

чи, може,

життя надібає свій шлях

само?

Чи ми йому підкажемо,

що — гоже?

Так хочеться,

щоб усміхнувся нам,

Як вітерець весняний

в час погожий.

Щоб душі зло

не рвало погілою,

Щоб доля на кохану

була схожа,

ПОСТ ЗДОРОВ'Я

Хочеш бути здоровим — будь ним! Але тільки прояви волю та наберись трохи мужності.

Що ж потрібно робити?

Все дуже просто. Багаті!

Долинами, горбочками, полями та лісочками. Можна і асфальтом.

Те, що фізичні вправи, біг корисні для здоров'я, відомо давно. Величезний досвід людства це підтверджує. А чи є якісь теоретичні підвалини про вплив, наприклад, бігу на здоров'я і тривалість життя? Так. Різних теорій багато. Ми ж пропонуємо новий підхід до цієї проблеми, що ґрунтується на дослідженнях, проведених в нашому інститутському клубі любителів бігу «Ювентус» на протязі останніх 10 років.

От ми і хочемо про це трохи проінформувати вас.

На здоров'я людини, на тривалість її життя впливає дуже багато факторів. Встановлено, що серед цих факторів можна виділити три

ГЕЙ ДОЛИНОЮ, ГЕЙ ШИРОКОЮ

основні, що пов'язані з

1. гравітаційним ефектом.

2. з-опромінюванням.

3. Флоро та фауно - фактом.

Гравітаційний ефект проявляється ось у чому. В процесі бігу близько 20% часу людина перебуває в стані невагомості, бо обидві ноги відриваються від землі і людина деякий час знаходиться в стадії падіння... При цьому (що дуже важливо) невагомості виникає періодично з коротким періодом. Теоретичні розрахунки показують, що тривалість життя залежить від часу перебування людини в стані невагомості. В основному ця тривалість закладається ще в дитинстві. Подивіться, як багато бігають діти! Та й для дорослих не все втрачено! Бігаючи регулярно, є можливість продовжити собі життя.

Знайдемо формулу, за допомогою якої кожний може визначити приріст тривалості свого життя в залежності від бігових навантажень. Ось ця формула:

$PTR = O. IX (СТЖ-ВІК) \times БН \times ЕРХ (-БК \times БН) (1).$

де PTR — приріст тривалості життя, СТЖ — середня тривалість життя людей в даному регіоні Землі, ВІК — вік людини на момент підрахунку, БН — тривалість бігових навантажень в годинах за тиждень (формула (1) найбільш точна для 20—ВІК — СТЖ), БК — це біговий конфіцієнт, який залежить, власне кажучи, від генотипу людини. Ми користувались його середнім значенням, що дорівнює приблизно 0,32.

Біг можна замінити швидкою ходьбою, але в цьому випадку БН потрібно збільшити вдвоє.

Наприклад, якщо покласти СТЖ-70, то сорокарічна людина проживає на 3,1 року довше, якщо її бігові навантаження складуть 2 години за тиждень. А, наприклад, для 30-річних такі навантаження дадуть приріст в 4,2 роки, для 60-літніх — 1 рік. Знайдено і оптимальне БН. Воно складає десь близько 3-годин на тиждень.

Швидкість бігу кожний вибирає собі сам. Ми вва-

жаємо, що для людей середнього віку (40—60 років) оптимальна швидкість бігу — один кілометр за 5,5—6 хвилин.

Наступний важливий фактор, який суттєво впливає на здоров'я людини, пов'язаний з з-опромінюванням.

Відомо, що навколо Сонця існує корона — складне утворення з плазми, яке багате різними видами випромінювання. Так от плазма випромінює, так звані, здороні, які вельми благотворно впливають на земне життя. Природа здоронів поки-що невідома, але те, що з давніх давен люди поклонялись Сонцю (згадайте бога слов'ян) говорить само за себе. Потік від сонячної корони здоронів і є з-випромінюванням. Слід мати на увазі, що найбільшого ефекту з-опромінювання досягає тільки, тоді, коли саме Сонце невидиме. А це буває під час сонячного затемнення, при сході і заході Сонця. Чим частіше людина зустрічає схід Сонця, тим вона здоровіша! Довгожителство в гірських місцевостях якраз і пояснюється тим, що горці щоденно милуються сходом та заходом Сонця. І це, пам'ятаєте: хто рано встає — тому бог дає. Чудову картину природи ви можете часто бачити наяву, якщо будете бігати.

Третій фактор — флора та фауно-фактор, зв'язаний з впливом на людину рослинного та тваринного світу. Тут і їжа людини, і вплив різних рослин, і спілкування з ними і людей між собою. Це все досить складно врахувати, і дослідження цього фактора мусять займатись біологічні, медичні, соціальні науки. А як аргумент згадаємо нашого Тараса: «світає, край неба палає, словейко в темнім гаї сонце зустрічає. І все то те, уся країна повита красою, зеленіє, вмивається дрібною россою. Споконвіку вмивається, сонце зустрічає... і нема тому почину, і краю немає».

Ю. ВОЛКОВ,

дійсний член КЛБ «Ювентус».

(Начало в № 27, 29, 31, 32, 34, 35, 37, 38, 40) 14. КАК ЗАПOMНИТЬ ИМЕНА И ЛИЦА

Двое мужчин встречаются на улице. Один говорит другому после приветствия:

— Подождите, я, конечно, вас знаю, но никак не вспомню, где я с вами встречался. Ну да. Вы были в Майами два года тому назад!

— Нет, я никогда там не был.

— Подождите, это было в Атлантик-сити.

— Я туда не приезжал.

— Ну вот, теперь я понял. Чикаго, 1953 год.

— В 1953 году я не ездил в Чикаго.

— Но откуда же я вас знаю?

— Болван, я — твой брат!

Почему имя забывается скорее, чем лицо? Причина проста: наибольшую информацию мы получаем через зрение, а имя только слышим.

Это не только неприятно, но иногда вредит деловым отношениям. Существуют разные трюки, чтобы скрыть свою забывчивость, но они не всегда срабатывают. Рассказывают об одном человеке, который вел деловую беседу с партнером, чье имя забыл. Наконец, он спросил: «Как вы произносите свое имя?» И получил ясный ответ: «Только так, как оно и произносится» «Д-Ж-О-Н-С».

ЯК РОЗВИНУТИ СИЛЬНУ ПАМ'ЯТЬ?

Гаррі Лорейн

вашего собеседника сходство первых букв послужит слабым утешением.

Хотя запись на бумаге — хорошее подспорье, нельзя рассчитывать только на это. Вашему партнеру будет неприятно, если он заметит, что прежде, чем обратиться к нему, вы справились с записной книжкою.

Разве не важно для директора знать имена своих подчиненных, для юриста — клиентов, для учителя — имена родителей своих учеников. А ведь Цицерон знал на память имена тысяч своих сограждан, употребляя мнемоническую систему.

Первая причина, по которой имена плохо запоминаются — это то, что вы не запоминаете их с

первого раза. Иногда при представлении вы слышите неразборчивый звук.

Ответ: «Очень приятно», — вы остаетесь в неведении относительно имени нового знакомого. Кто не спрашивал себя: «Черт подери, как же зовут этого милого парня, с которым я только что беседовал?»

Отсюда первое правило: убедитесь, что вы правильно расслышали имя при первом знакомстве, если вы не расслышали, повторите или повторите его сами. Вас исправят. В этом нет никакого неудобства, напротив, ваш собеседник будет польщен интересом, проявленным к его имени.

Говоря с кем-либо, употребляйте его имя как можно чаще. Вместо просто «До свидания» лучше ска-

зать: «До свидания, м-р Джонсон, надеюсь, мы скоро еще встретимся», — Кроме приятного впечатления, это поможет вам лучше запомнить имя.

(Далее будет).